

PIENI PUUKELLO

KARJALAISEN OSAKUNNAN JÄSENLEHTI 1/2016

VUODESTA 1916

“Vääryydellä hankitun rahan rakastaminen on julkeaa, oikeudella hankitun rahan rakastaminen on alhaista. Sillä ei sovi olla ahne vaikka oikeutta ei loukattaisikaan.”

- *Epikuros*

“Olen huolissani, että hyvinvointivaltio nähdään pikemminkin hyvän elämän esteenä kuin apuna hyvän elämän hakemisessa. Se on sellainen uusiliberalistinen ajatus, että jokainen hoitakoon itsensä, ja että tällainen hyvinvointi-ideologia laiskistuttaa ihmiset. Se on silkkää pötyä.”

- *Karjalaisen Osakunnan kunniajäsen, arkkiaatri Risto Pelkonen, 26.12.2015*

PIENI PUUKELLO 1 / 2016

- 4 Pääkirjoitus
- 5 Q-palsta
- 6 Veli Pyhälä in memoriam
- 8 Itä-Helsingin pikajuna
- 10 Liikunnanohjaajan tervehdys
- 11 To be or not to be? – International student experience at the University of Helsinki
- 12 Meistä niiksi
- 14 Pieni piipahdus Liisankadun laidalle – Karjalaisen Osakunnan 111. vuosijuhlat
- 16 Yllätyskysely
- 18 Seportaasi: Selvinpään savolaisten jatkoilla
- 20 Murrehäiriön rajoille
- 21 Karjalaisen Osakunnan virkailijat 2016
- 22 Virkailijautelu vuodelle 2016
- 26 Oikaisu

Pääkirjoitus

Uusi vuosi, uusi päätoimittaja, uudet höpinät. Siispä aloitan hartaan varovaisesti, mutta en kuitenkaan aivan muinaisista roomalaisista alkaen.

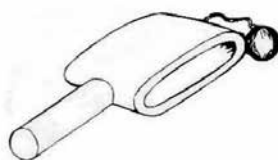
Osakunnan jatkuvuus ja pitkä historia, johon me kaikki osaltamme asetumme, ovat osakuntatoiminnan usein huomiotta jääviä hienouksia. Harvemmin viran vastaanotettuaan tulee ajatelleeksi, kuinka moni on jo ehtinyt samassa pestissä pohtia pitkälti samoja asioita kuin itsekin. Optimaalisessa tilanteessa tästä pohdinnasta on tietysti jäänyt jonkinlaisia dokumentteja tai edes vuodesta toiseen kantava viidakkorummun rytmi. Aina ei näin ole, mutta sellaista on vapaaehtoisuuteen perustuva järjestötoiminta... Joka tapauksessa velvollisuuksien lisäksi viroissa on aina toinen puolensa: se, joka koostuu oppimisesta, oivaltamisesta ja unohtumattomista elämyksistä. Osakunta on yhteisö ja virkailija yhteisön jäsenenä saa kokea sen hyvät puolet. Yksin on ikävä elämänpolkuansa tai- valtaa, yliopistossakin.

Jatkuvuudesta todistaa osaltaan tämä julkaisu. Karjalainen Osakunta perusti Puukellon vuonna 1916 omaksi lehdekseen. Siitä on nyt sata vuotta ja aikomuksena on pitää osakuntalehden juhlavuosi esillä Pienen Puukellon sivuilla koko vuoden ajan. Mittari kierähtää uudelle sadalle tarkalleen ottaen joulukuun alussa. Vuoden viimeinen numero on siten juhlanumero,

jossa muun muassa käymme läpi hie- man Puukellon historiaa. Muutakin on juhlavuoden kunniaksi kehitteillä – kuten vuosijuhlassa olleet ovat tämän numeron ilmestyessä jo saaneet havaita. Muusta kehitteillä olevasta esille voi nostaa esimerkiksi sen, että näillä näkymin osakunnan Karjala-julkaisusarjaan ilmestyy uusi osa, jonka teemana toimii Puukello.

Osaltani toivon, että nämä synkät ajat joita elämme, konsa vaino yliopisto- maailmaamme kovin kourin koittelee, eivät kuitenkaan tyystin latista osakuntalaisten kirjoitusintoja. Sanansa saa sanoa, vaikka ei olisi siihen ns. nakitettukaan! Se on hyvää harjoitusta tulevalle ja terapiaa mielelle. Kesää ja onnen päivän koittoa odotellen,

Janne Kangaskesti

Sotaa apatiaa vastaan!

Pohjois-Karjalan vaakuna kuvaa kah-
ta toisiaan vastaan kohotettua kättä,
toisessa miekka, toisessa sapeli. Perin-
teisesti vaakunamme katsotaan sym-
boloivan maakunnan asemaa idän ja
lännen rajamaana, mutta näinä aikoi-
na haluan katsoa sitä toisin.

Tällä hetkellä toinen hyökkäykseen
kohoavista käsistä kuuluu lamaannuk-
selle. Kaikkien yhtäaikaisesti tapahtu-
vien vaikeiden asioiden ja huonojen
uutisten vyöry hautaa ihmisen helpos-
ti alleen ja aiheuttaa pääasiassa halun
olla joutumatta ajattelemaan kaikkea
sitä, mitä ympärillä juuri nyt tapah-
tuu. Tällainen periksi antaminen ja
alvistuminen ei kuitenkaan voi tuottaa
minkäänlaista parannusta asiain ti-
laan. Sen vuoksi toisen käden, meidän
kätemme, on oltava kohotettu hyökkä-
ykseen tätä apatiaa ja toimettomuutta
vastaan.

Olemme ajan saatossa saavuttaneet
paljon merkittävää: Ylioppilaslehden
perustamisen, maakuntamme yli-
opiston perustamisen, ennen kaikkea
kymmenien ja taas kymmenien toinen
toistaan hienompien ihmisten kasvat-
tamisen. Suorastaan blakelaisittain
voisi kysyä, mikä kuolematon käsi tai
silmä on saattanut sommitella sopu-
suhtamme, joka sallii meidän tällaisia
asioita tuottaa?

Se on tekevä, rakentava käsi, toivoa
ja edistyksen mahdollisuuksia näkevä
silmä.

Ole se kuolematon käsi, joka kohoaa
sotaan apatiaa vastaan.

Outi Tiainen

Veli Pyhälä in memoriam

Veli Armo Johannes Pyhälä kuoli 17.12.2015 Helsingissä. Hän oli syntynyt Kajaanissa 20.1.1925.

Veli Pyhälä varttui ja kävi koulunsa Joensuussa. Opinnot Joensuun lyseossa keskeytyivät, kun talvisota puhkesi vuonna 1939. Veli ilmoittautui vapaaehtoisena suojeluskuntalaisena sotatoimiin ja osallistui rintamajoukoissa talvi- ja jatkosotaan. Niin sanottu sotaylioppilas hänestä tuli vuonna 1945. Veli suoritti ylemmän oikeustutkinnon Helsingin yliopistossa 1951. Ilomantsin tuomiokunnassa tapahtuneen auskultoinnin päätteeksi hän sai varatuomarin arvon 1953.

Opiskelujen ohessa Veli aloitti pankkiuransa Kansallis-Osake-Pankissa jo vuonna 1950 virkailijana. Velin koko työiän kestänyt nousujohteinen ura pankissa piti sisällään yhä suurempien konttorien esimiestehtäviä pääkaupunkiseudulla. Näistä ulospäin näkyvin oli Kaivokadun konttorin johtajuus vuosina 1964–1976. Sivukonttorikauden jälkeen hän siirtyi esikuntatehtäviin pääkonttoriin. Hän avusti Helsingin piirihoitajana toimivaa pankin johtokunnan jäsentä Helsingin sivukonttoreiden ohjaamisessa ja valvonnassa. Piirihoitajan apulaisen paikalta Veli siirtyi rintamamiestunnuksen suomin oikeuksin eläkkeelle vuonna 1985.

Velin Kaivokadun aikaan sijoittuvat Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan suuret rakennus- ja muut taloudelliset hankkeet samoin kuin osakuntien ja muiden ylioppilasjärjestöjen asuntolarakentamisen huippukausi.

Hänestä tuli keskeinen vaikuttaja ylioppilaskorporaatioiden hankkeiden rahoittamisessa. Pankkiasiointi tuohon aikaan poikkesi nykyisestä. Pankissa käytiin tiuhaan, konttorin väki ja asiakkaat tunsivat toisensa. Käteisen käyttö oli yleistä, luottokortit olivat tuntemattomia eikä opintolainoja ja valtion muuta tukea nykymuodossa ollut. Kaivokadun konttori nousi noin vuosina opiskelijoiden suosioon. Sijainnin ohella tähän vaikutti myös Velin persoona. Lukuista onkin niiden silloisten nuorten joukko, joita Veli auttoi talousvaikeuksissa, olipa kysymys tilapäisessä rahapulasta tai ensiasunnon hankinnasta.

Päätyön ohella Veli osallistui aktiivisesti monien yritysten ja yhteisöjen toimintaan. Hänen taloudelliseen asiantuntemukseensa turvauduttiin erityisesti ylioppilasjärjestöissä. Hän toimi useita vuosia HYY:n hallituksen talousvaliokunnan jäsenenä sekä KO:n taloudenhoitajana ja Seniores Carelienses ry:n rahastonhoitajana. Osakunnan Vallilan asuntoloiden rakentamisessa ja Liisankadun osakuntahuoneiston ostamisessa Veli oli tärkeä taustatuki.

Velin harrastuksia olivat kuorolaulu, filatelia ja liikunta. Näistä mieskuorolaulu oli vuosikymmeniä hänen kenties rakkain harrastuksensa. Hän lauloi ainakin Ylioppilaskunnan Laulajissa, Laulumiehet ry:ssä ja KO:n Joukahaisissa. Filateliassa hän oli erikoistunut urheiluaiheisiin merkeihin. Alan harrastajat muistavat erityisesti hänen omaa elämäntarinaansa esittelevän kokoelman. Velin suhtau-

Vuosijuhlatoimikunta vuodelta 1951. Veli Pyhälä on kolmas vasemmalta.

tuminen lasketteluun kuvaa hänen tapansa paneutua asioihin. Innostuttuaan laskettelusta vasta keski-ikäisenä hän opetteli sen tekniikan perusteellisesti, suoritti hiihdonopettajan tutkinnon ja oli vuosia seniorilaskettelijoiden huipputasolla. Velin vireys säilyi aivan viime kuukausiin saakka hyvänä. Hän seurasi kiinteästi osakunnan tapahtumia, osallistui Senioreiden tilaisuuksiin ja kävi KOP:n eläkemieskerhon "Huru-ukkojen" kuukausilounailla.

Harrastukset olisivat varmasti antaneet riittävästi ohjelmaa Velin eläkepäiviksi. Eläkevuosia varjosti kuitenkin Veera-vaimon muistisairaus. Veli toimi toistakymmentä vuotta vaimonsa

omaishoitajana ja sen jälkeen kävi viimeiset vuodet joka päivä sairaalassa häntä syöttämässä.

Veli oli entisajan pankkimies parhaimmillaan, jonka lojaalisuus työnantajansa, Kansallispankkia kohtaan oli rikkumaton. Jykevän ulkomuodon takaa löytyi aina auttamaan valmis "Velha," jonka olemus henki elämäkokemuksen tuomaa rauhallisuutta.

Veli Pyhälälle myönnettiin muun muassa KO:n kunniamerkki ja pienoislippu, HYY:n kunniamerkki, SULASOL:n kunniamerkki, YL:n kunniamerkki sekä Suomen Leijonan I luokan ritari-merkki.

Veli Pyhälä Seniores Carelienseksen jälkijouluissa vuonna 2012.

Itä-Helsingin pikajuna

Helmikuisena perjantaina kello on juuri ohittanut keskipäivän astuessani metroon Rautatien aseman asemalla. Kuten tavallista, kaikilla on kiire ja vaunu täynnä. Tai siis kaikilla paitsi minulla on kiire. Kiirehtijät eivät varmaankaan aavista, että heitä tarkkaillaan.

Ruoholahti, pääteasema. Juna menee kääntöraiteelle, pyydämme matkustajia poistumaan junasta. Siispä ulos ja siirtymä laiturin toiselle reunalle. Tiedusteluretki kohti itää alkaa, määränpää tuntematon. Epätietoisuutta ei kestä minuuttia kauempaa, sillä saapuva metro kertoo minulle päätepyssätkini: Itäkeskuksesta jatkettaisiin siis kohti Mellunmäkeä. Jännityksellä odotan, mitä siihen mennessä tapahtuukaan. Kaikki asemalla odottaneet kymmenen ihmistä pakkautuvat samaan vaunuun. Piip piip piip. Juna nytkähtää liikkeelle.

Istun oven viereiselle penkille, selkä menosuuntaan vain tajutakseni, ettei sijoittautuminen ole elämänmenon seuraamisen kannalta otollisin mahdollinen, sillä nythän kaikki muut matkustajat ovat takanani. En ehdi kuitenkaan tehdä mitään ennen kuin juna pysähtyy Kamppiin. Viereiselle penkille ryntää kovaäänisten nuorten porukka, jotka juttelevat keskenään keskittyneesti jostain ilmeisen olennaisesta aiheesta. Vaunu on edelleen melko tyhjä, vastapäätä minua on istunut keski-ikäinen nainen, jonka suu käy kuin liukuhihna vaikka keskustelutäisyydellä ei näy muita kuin minä. Hämmennyn hieman, kunnes huomaan puhelimen

naisen hunnun ja korvan välissä. Vanha juttu, naurahdan itsekseni ja syvenyn itsekin puhelimeeni. Niin en herätä huomiota, mutta tiedostan kaiken, mitä ympärilläni tapahtuu. Ovien ollessa juuri sulkeutumaisillaan, sisään luikahtaa kaksi pukumiestä olkalaukuineen. Vaikka tilaa olisi, he istuvat viereeni vastapäätä toisiaan. Huomaan heidän keskustelevan liikesalaisuuksista tärkeimmästä: missähän sitä kävisi syömässä.

Rautatieasemalla kaikki kolme poistuvat, mutta sitä ehtii hädin tuskin huomata, kun vaunu täyttyy ääriään myöten. Mitään ei tahdo nähdä eikä varsinkaan kuulla, älämölö yltyy ja ihmiset tungeksivat. Iloitsen mielessäni siitä, että olin vaunussa ensin ja minulla on istumapaikka. Toista kertaa tämän matkan aikana kyseenalaistan jo näin alkuunsa tämän juttuaiheeni mielekkyyden: mitä ideaa on kirjoittaa ihmisistä joita ensin ei ole ja sitten ykskaks onkin liikaa? Mutta sitähan metrolla matkustaminen on; ohikiitäviä hetkiä, pikaisia siirtymiä, nopeasti muuttuvia tilanteita. En siis luovu vielä toivosta ja jään odottamaan.

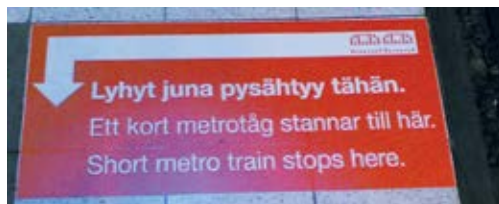
Ruuhka helpottaa vasta kun kantakaupungin tunnelliasemat jäävät taakse ja päivänvalo tulee näkyviin. Vasta nyt näen kanssamatkustajani kunnolla. Vaunu on matkan varrella puoliksi tyhjentynyt ja ihmisiä istuu siellä täällä. Suomalaiseen tapaan yhtä loosia kansoittaa keskimäärin yksi ihminen, kaksi kolmesta tuijottaa tiukasti alas päin. Kaikilla, jotka niin tekevät, on puhelin silmiensä alla. Oven edessä seisoo eksyneen oloinen mies, jonka jalkojen juuressa makaa koira sen näköisenä, että tietää mihin on matkalla. Kulosaarella koira poistuu miestä vetäen. Takaani alkaa kuulua lasten kiljuntaa ja kakofonia voimistuu aina siihen saakka, kunnes naisen korotettu ääni vaimentaa sen. *Ymmärtäkää nyt ettette te voi aina istua kaverin vieressä vaikka kuinka haluaisitte! Olkaa nyt hetki kunnolla, kohta jäädään pois.* Lapsilauma mellastaa aikansa, kunnes Itäkeskuksen asemalla tenaville koittaa viimein vapaus ja he kirmaavat pihalle.

Myllypuro. Kontula. Maisemat ankeutuvat sitä mukaa mitä idemmäs siirtytään. Ihmisliikennettä ei juuri ole, tai sitten en vain kiinnitä siihen enää huomiota. Omituisen kotoisa tunne on vallannut minut, olihan tämä päivittäinen kotimatkan akateemisen urani ensimmäisen vuoden, aikaan

ennen ilosanomaa osakunta-asunnoista. Samaan aikaan huokaan helpotuksesta, nykyisin liikun täällä läpäin vain turistina. Ovet sulkeutuvat, seuraava onkin jo päätepysäkki.

Mellunmäessä nousen ulos vaunusta vain törmätäkseen toiseen päiväkotiryhmään ja tajutakseni,

ettei olisi tarvinnut poistua metrosta päästäkseen takaisin keskustaan. Hämmentyneenä palaan paikalleni, tyhjä juna alkaa hiljalleen täyttyä. Sisään tulee ilman koira mies, joka on niin pitkä, että vaikuttaa aivan siltä kuin hän jatkuvasti varoisi lyömästä päätään kattoon. Hän pälyilee hermostuneena ympärilleen. Vaunu pysyy yhtä tyhjänä kaupunkiin asti, ja mies yhtä hievahtamatta paikoillaan. Hän vaikuttaa yhtäkkiä olevan olenainen osa vaunun sisustusta eikä hänen käytöksensä enää jaksa kiinnittää huomiota. Vasta yliopistolla havahdun siihen, että keskikaupungin ruuhka on palannut metroon ja mies ilman koira on poissa.

Liikunnanohjaajan tervehdys

Tervehdys kaikille myös näin Karjalaisen Osakunnan liikunnanohjaajana! Mennään jo maaliskuuta ja elämme opiskelun ja osakuntaelämän kiireistä arkea. Kiireen keskellä on välillä hyvä virkistäytyä ja siksi osakunta järjestää tämänkin vuoden aikana useita liikuntatapahtumia. Tapahtumiin ovat aiempien vuosien tapaan tervetulleita kaikki osakuntalaiset. Omalla taitotasolla lajissa ei ole mitään merkitystä, vaan kaikki pääsevät mukaan. Liikuntatapahtumia toteutetaan osallistumismielenkiinnon ja resurssien mukaisesti. Tapahtumien kustannuksia on perinteisesti tuettu osakunnan liikuntabudjetista pienellä summalla, jonka lisäksi voidaan määrittää osallistumismaksu.

Muutama viikko sitten avattiin e-lomake, jolla voi käydä toivomassa omaa suosikkilajiaan tämän vuoden liikuntatapahtumaksi. E-lomakkeella on muutamia valmiiksi ideoituja lajeja, joista osa on tuttuja aiempien vuosien tapahtumista. Lomakkeella voi myös toivoa mitä tahansa muuta uutta lajia. Samalla voi lähettää myös muuta yleistä palautetta osakunnan liikuntatapahtumiin liittyen. E-lomakkeen link-

ki löytyy osakunnan Facebook-sivuilta ja osakunnan sähköpostilistalta.

Tässä samalla käytän tilaisuutta hyväkseni ja mainostan myös osakunnan joka keskiviikkoista sählyvuoroa kello 21–22 Kumpulan liikuntakeskuksessa. Sählyvuoro on DGO:n osakuntien yhteinen ja sinne ovat tervetulleita myös uudet sählyn pelaamisesta kiinnostuneet osakuntalaiset.

Tervetuloa mukaan liikkumaan!

Tatu Räsänen

To be or not to be? – International student experience at the University of Helsinki

Having a bit different background from other members of Karjalainen Osakunta, I would like to share my experience of being an international student at the University of Helsinki and a member of a student nation. Probably, my story will let you look at your studies from a different perspective.

Originally I come from Saint-Petersburg, a big and beautiful city which is also quite close to Helsinki. Before I came to Helsinki I was studying translation/linguistics at the Department of Linguistics at the State University of Economics and Finance in Saint-Petersburg. I was majoring in English language and Swedish was my second language. I've graduated in 2010 and I was feeling that I wanted to continue my studies further.

I have been on exchange in Helsinki at Hanken School of Economics during my studies in Russia and I must say that I liked Helsinki so much that I wanted to come back here. So the choice was made and I applied for several Master's Programs at the University of Helsinki. Long and complicated process but it was worth it. I got accepted to my master's program Culture and Communication in Swedish (Magisterprogrammet Kultur och kommunikation). What were my impressions when I came to Helsinki first and started to study at the University of Helsinki? It was overwhelming: new place, new people, different language, different rules. But if one is determined to survive and adapt, everything is possible.

The biggest challenge for any foreigner in Finland is language. I could speak Swedish and English when I came but just very little Finnish. Of course, it is possible to use English everywhere because, well, according to my experience nearly every person can produce at least some phrases in English. And that is really impressive! Compared to Russia, it is a breathtaking result. But still, Finnish is essential. One has to struggle but it is absolutely possible to learn Finnish. Now I know that. It took me about 3 years to start to speak fluent-

ly though, I must say, writing a sound and interesting text in Finnish is still a bit of a challenge for me: that is why this article comes in English.

As regards studies at the university, they are totally different in Finland and Russia. Here everything is much more flexible. One can choose one's own pace of studies and can progress according to it. In Russia the program is fixed. You get the program and if you can't manage with it they will just kick you out. As regards student benefits they are really great here. Public transportation discounts, healthcare, gym, student housing, Unicafe, opintotuki, etc. In Russia only benefits you could get is a bed in a shared room (NB! shared room NOT shared apartment) with at least two other people living in the room and a tiny sum of money as of about 30 euros per month. That is it. Though I never got any opintotuki here and had to work during all my studies, my student position improved a lot. Let's just not allow to take it away in the current situation of "cutting back everything".

Student nations are a special thing and I love it. I really like the idea that students are organizing everything by themselves – a very good experience for adult life. This tradition is unique for Finland and Sweden and it doesn't exist in Russia. And all the traditions such as sitsit, laiskiasieha or vuosijuhlat are just fantastic! Fun and entertaining.

I graduated from my master's program in 2013 but then I decided to continue my studies again and now I'm pursuing a PhD degree at the University of Helsinki, working as a translator/guide, virkailija at Karjalainen Osakunta and still loving Helsinki and university. And if you ask me: to be or not to be a student at the University of Helsinki, my answer will be definitely – to be.

Meistä niiksi

Marraskuun 13. päivän iltana 2015 katseet kääntyivät Pariisiin. Vapauden, veljeyden ja tasa-arvon sydämeen oli isketty, ja symbolisesti merkittävään kohteeseen kajoaminen sai ihmiset ja kaupungit ympäri maailman pukemaan tärkeät rakennukset ja profiilikuvat Ranskan lipun väreihin. Koko läntinen pallonpuolisko osoitti myötätuntoaan terroriteon uhreille ja omaisille, ja kollektiivisen empatian aalto pyyhkäisi mantereiden yli tuoden meitä hetkeksi lähemmäksi toisiamme.

Me on ryhmä, jonka olemassaoloon kytkeytyy yhteisöllisyyden ja muiden hyvien asioiden lisäksi myös elimellisesti ajatus toiseudesta ja vieraasta, vastapoolista. Tämä havainnoillistui hyvin 13.11. tapahtumien jälkeen. Länsimaiden muodostama ”me” lähentyi, mutta samalla piirtyi mieliin kuitenkin yhä vahvempana ”niiden” joukko: ne, jotka tulevat meidän reviirillemme, allekirjoittavat väärät arvot, eivät kunnioita rakentamaamme yhteiskuntaa - ne, joita vastaan täytyy siis yhdessä taistella. Pelon ilmapiirissä ei kuitenkaan usein muisteta, että aina jossain päin maailmaa edustaa itse jollekulle muulle toiseutta. Le Monde diplomatiques-

sa (1/2016) haastatellun tunisialaisen Kaïs'n kommentit Pariisiin tapahtumista auttavat hahmottamaan, kuinka polarisoituneena maailma nähdään tänä päivänä sen jokaisessa kolkassa – vain näkökulma vaihtelee:

”Sitä saa, mitä tilaa! Charlie [Hebdo] on syyllinen. Jos ranskalaiset eivät olisi loukanneet profeettaa, mitään ei olisi tapahtunut. Ranska meni salaa väliin Libyassa. Syyrian sotimaan lähteivät jihadistit osallistuvat ulkomaiseen operaatioon, siinä missä Ranska lähetti joukkoja Maliin. Nämä [Pariisin] iskut ovat oikeudenmukainen vastaisuus. Syyriassa on kuollut paljon enemmän lapsia länsimaiden pommituksissa kuin te menetitte Pariisissa!”

Olisiko länsimaiden siis aika vaihtaa hetkeksi näkökulmaa ja yrittää tarkastella itseään ulkopuolelta? Ovatko lännen kasvit tällöin sittenkään suvaitsevaisuuden ja kaikkia koskevan ihmisarvon puolesta puhuvat kasvit? Saattaisimmekin huomata, että jostain muualta katsottuna olemme vieraita kulttuureita ja uskontoja vähättelevät, vuosikymmeniä levottomuuksien riipomasta ympäristöstä ja alueen ihmi-

sistä välittämättömät, häikäilemättä kuitenkin sen rikkauksia hyödyntäneet ”ne”, joilta olisikin aika vaatia oikeutusta muun muassa Lähi-idässä vallitsevaan kurjuuteen. Länsimaisten ihmisten on turha yrittää pestä käsiään osallisuudestaan näennäisen kaukana tapahtuviin levottomuuksiin. Kuinka bensiniillä kulkevan auton kyydissä istuessaan tai kaupasta muoviin pakattuja tuotteita ostaessaan voi varmuudella sanoa, ettei samalla ole tahattomasti tukemassa terroristien valtaaman öljykentän toimintaa?

Laulun sanat ”jokainen ihminen on laulun arvoinen, jokainen elämä on tärkeä” manifestoi tärkeän utopian puolesta. 2010-luvun todellisuudessa ihmiselämän arvo määräytyy yhä varallisuuden, menestyneisyyden, etnisen taustan ja sosiaalisen aseman mukaan. Nykypäivänä ihmisarvon mittarina toimii salakavalasti media ja sen jakama palstatila. Hyvä esimerkki uutis-, ja samalla ihmisarvon tämänhetkisestä tasapainosta lienee, kuinka reilun sadan pariisilaisen kuolema on mediassa viikon yötäpäiväisen uutisoinnin arvoinen, kun taas sairaaloihin ja kouluihin kohdistuneissa pommi-iskuissa kuolleet viisikymmen-

tä syyrialaista on surtu yhdellä uutisella. Avain ymmärrykseen ja käsillä olevan tilanteen ratkaisemiseksi löytyy suuremmassa kuvassa länsimaiden tunnustaessa vastuunsa ja asemansa poliittisina vallankäyttäjinä, sekä ruohonjuuritasolla tapahtuvasta todellisesta mediakriittisyydestä.

Historia on nähnyt lukemattomia kansainvaelluksia, ja tämä tuskin tulee olemaan viimeinen. Maailma kutistuu, eikä se tarkoita enää vain Euroopan ja Amerikan lähestymistä toisiinsa. On kummallista, vaikka kenelläkään ei ole muita vaihtoehtoja maapallolla elämiselle, ihmiset eivät ole valmiita näkemään tämän enempää vaivaa tullakseen toimeen toistensa kanssa. Me-ne-ajattelusta tullaan tuskin koskaan pääsemään kokonaan eroon, mutta itsensä ulkopuoliseksi asettaminen voi auttaa ihmiskuntaa lähemmäs tulevaisuutta, jossa jokainen elämä todella on tärkeä.

Pieni piipahdus Liisankadun laidalle – Karjalaisen Osakunnan 111. vuosijuhlat

Karjalainen Osakunta juhlisti 111. vuotta ravintola Svenska Klubbenissa Kruununhaassa 27. helmikuuta. Viime vuoden suurten, Savolaisen Osakunnan kanssa yhteisten vuosijuhlien jälkeen osakunta palasi kooltaan tavanomaisempiin juhliin. Puitteet säilyivät silti yhtä lailla loistokkaina, sillä ruotsalaisen klubin tilat olivat varsin komeat.

Osakunta palkitsi totuttuun tapaan osakuntatyössä ja opiskeluissa ansiotuneita merkein, stipendein ja muilla huomionosoituksilla. Huomionarvoista oli tänä vuonna erityisesti kahdelle ansiotuneelle seniorille jaettu tunnustus kunniamerkkien muodossa. Tämän kunnian saivat ansaitusti Paula Olsoni ja Tapio “Kille” Mustonen.

Koreat pidot jatkuivat spatiaalis-ajallista siirtymällä Liisankadun kulmilla Domus Gaudiumille jatkoja ja – lopulta – sillistä viettämään. Onnistuneen illan ja seuranneen päivän jättämää muistoa kuvannee sen jälkimmäiseltä osalta kymäläisen civiksen myöhempi toteamus:

“Näin painajaista että KyO:n ja KO:n vujusillis kesti koko viikon. Välillä koomattiin salissa, sitten taas joku epämääräinen retkue lähti Kappeliin. Sitten taas koomattiin.”

– Aapo Jussila (KyO)

? Yllätyskysely ? ?

Nimesi & missä ja mitä alaa opiskelet?

Laura Korhonen & Helsingin yliopisto, musiikkitiede.

Milloin tulit osakunnalle?

Tulin osakunnalle syksyllä 2015.

Olet aloittanut nyt Karjalaisen osakunnan kulttuurisihteerinä. Mitä suunnitelmia sinulla on virkasi puolesta tulevalle vuodelle?

Suunnitelmissa on jatkaa edellisvuosien kulttuurisihteerien viitoittamalla kulttuuritapahtumaekskursioteiällä, pienellä twistillä höystettynä.

Mottosi?

Kaikki asiat järjestyy, tavalla tai toisella.

Oudoin tekemäsi asia?

Oudoin tekemäni asia lienee yhdellä sohvasurffausreissulla majoittuminen tuntemattoman tyyppin vierasteltassa keskellä metsää. Tämä tyyppi jutteli koko yön metsän eliöiden kanssa lajista riippumatta niiden ”omalla” kielellä. Se oli jänskää...

Mikä on suosikkipaikkasi Helsingissä?

Suosikkipaikkojani Helsingissä ovat ne, jotka tarjoavat hetkittäistä arjesta pakenemista, esim. teatterit, elokuvat, konsertit, keikat...

Jos saisit minuutin puheaikaa tv-lähetyksessä, joka näytettäisiin maailman joka kolkkaan, mitä sanoisit ihmisille?

Sanoisin ihmisille, että positiivinen ajattelu ikävissäkin asioissa vie ihmisiä aivan uuteen suuntaan ja se myös tekee elämästä tosi paljon kivempaa! (Ei tässä kyllä minuutti täyty, mutta on nyky-yhteiskunnan vaatimusten mukaan tehokkaampaa.)

Nimesi & missä ja mitä alaa opiskelit?

Pauliina Oinonen & Helsingin yliopisto, pohjoismaiset kielet.

Milloin tulit osakunnalle?

Vuonna 2012.

Toimitko osakunnassa jossain virassa? Missä? Mitä virkasi tehtäviin kuuluu?

En toimi missään virassa, mutta olen ollut mukana osakunnan Pohjois-Karjalan lukioesittelykiertueella.

Jos et ole missään virassa, mihin osakunnan tapahtumiin olet viimeksi osallistunut ja mitkä ovat parhaat muistosi niistä?

Mieleenpainuvimpia osakuntamaisiojani olivat ensimmäiset vuosijuhlatni sekä ne satsit, joilta poistuin kotiin vasta aamumetrolla. Illassa riitti toimitintaa ja lennokkaita keskusteluita! Viimeksi olen ollut kissakahvila-ekskulla, joka kyllä sekin pääsee palokintosiiojille osakuntamuisiojien listalla.

Mottosi?

Uudet asiat, ihmiset ja maisemat tekevät elämästä jännittävämpää. Lähde, kokeile ja uskalla, mutta muista nukkua välissä kunnon yöunet!

Oudoin tekemäsi asia?

Olen muun muassa suunnistanut Reykjavíkissa ja suudellut kaikkia näkemiäni patsaita, mutta tuollaisia kaupunkiseikkailuun liittyviä tehtäväjuttuja on ehkä vähän tyhmää laskea. No, olen myös esimerkiksi syönyt persikoiita suoraan purkista Siilinjärven linja-autoasemalla katkoteräveistä apuna käyttäen. [Sopii miljööseen. -Päätoim. huom.]

Mikä on suosikkipaikkasi Helsingissä?

Meri-Rastilan ranta-alue. Metsästä ja merenrannalta löytää aina rauhan, kun kaupungin ja opiskelijaelämän hektisyys käy raskaaksi. Lisäksi liikennesillan alla seistessä voi kuunnella kaupungin sydämenlyöntejä – yliajaviien autojen ääniä, kun ne saapuvat sillalle tai poistuvat siltä.

Jos saisit minuutin puheaikaa tv-lähetyksessä, joka näytettäisiin maailman joka kolkkaan, mitä sanoisit ihmisille?

Vihalla ei voi saavuttaa mitään, ympäristöstä ja heikommista täytyy pitää huolta, muistakaa nukkua tarpeeksi, valmisruuat on paskaa.

Seportaasi: Selvinpäin savolaisten jatkoilla

Lähden matkaan. Jännittää. Saa nähdä kuinka tässä käy; voiko savolaisia kestää selvin päin? Tallustelen busista vanhan Osakuntatalon (tai Uuden ylioppilastalon, kuten se nykyään tunnetaan) ovelle ja soitan isännän päästämään minut sisään. Olo on kuin olisi laittomia aineita ostamassa tai hakemassa AEE:n business-linjalle. Minuutit matelevat. Luon ovella odotellessani vaivihkaisia katseita ohikulkijoihin, mutta kukaan ei vaikuta tuijottavan paheksuvasti. Pian astelen kouruiksi kuluneita portaita ylös kohti Vinniä.

Salista kuuluu vaimeaa juhlapuheensorinaa sujahtaessani keittiön puolelle sohvalle istuskelemaan. Huoneessa ei ole kuin muutama ihminen, sillä jatkot eivät ole vielä alkaneet. Juon pari kupposta tsajua odotellessani, sillä käsi haroo jatkuvasti jotakin kumottavaksi ja kiusaantuneisuuden tunne pakottaa piiloutumaan jonkinlaisen kupin taakse. Savolaisten lisäksi paikalle kerääntyy hiljalleen muutakin väkeä odottamaan jatkosten käynnistymistä. Osan tunnen, osan en. Muutama kuraattori karkaa salin juhlapuheita keittiöön norkumaan, sillä suu tuntuu kuivuvan odottamattoman paljon kuunnellessa. Wiipurilaiset naiset ilmestyvät paikalle ja muodostavat tutun nurkkakuntansa, jossa jaetaan heti napakoita neuvoja: ”Siun ei pidä juoda kaikkea mitä T. tarjoa!” Lyhyt keskustelu saa pian loppukaneettinsa: ”Fuksitytöt ovat suosittuja vanhojen wiipurilaisen setämiesten keskuudessa.”

Teinilaulu, viimein! Toivonpilkahdus kuitenkin kukistuu pian, sillä olen unohtanut olevani vieraalla maalla,

jossa natiivit noudattavat kummallisia tapojaan. On siis odotettava juhlan päätöstä vielä yksi laulu lisää. Väkeä alkaa olla silti jo melkoisesti keittiösäkin. Ensimmäinen sammaltava savolaisseni saapuu salista ja alkaa puhua P.:lle Uppsalan riemuista. Vieressä karjalaisten A.:lle ei olut uppoa, on vaihdettava lonkeroon. Tässä vaiheessa pohdin yhä miten vaikeaa on rupatella ilman ilolientä. Ihminen on aivan liian tietoinen itsestään ja heikkouksistaan.

Juhlat päättyvät. Vanha civis on ehkä väsynyt, mutta komentaa ansiokkaasti keittiöhenkilökuntaa. Täällä juhlien purkaminen jatkosten tieltä näyttää sujuvan varsin joutuisasti, kiitos useiden vapaaehtoisten auttajien. Pahin ajatusten kirkkauden aiheuttama ahdistus helpottaa nopeasti. Pohjalaiset N. ja E. ihastelevat ja hajottavat savolaisten huonekaluja. Salin täyttää hirveä, infernaalinen kakofonia, jonka tahdissa natiivit tanssivat primitiivistä keltaisen kukan tanssiaan. Eteisestä saapuu näyttävästi ryhmä baskeripäisiä alakerrosten asukkaita. Kulturellia. Vieressä V. aikoo merenneidoksi – harjoittelee loiskimalla olutta. Samaan aikaan Joensuu herättää varovaista kiinnostusta sohvakeskustelussa. Keskustelun maantieteellinen painopiste siirtyy etelään kun A. kertoo kuinka B.:n talossa Kymenlaaksossa kengät jäätyvät aamuisin lattiaan.

Omat jutut kuulostavat tylsemmiltä selvin päin. Tämä on juuri niitä asioita, joita ihmiskunta kollektiivisesti pakenee lamauttaessaan tietoisuuttaan kemikaaleilla. Vieressä savolaisten A. toteuttaa tätä pyrkimystä ansiokkaasti ja

luovii navakassa merenkäynnissä keittiöstä takaisin sohvalle delegoimaan. Käsky käy, T. vesimestaroi vierustoverilleen täyden lasin divetymonoksidia ja korotetaan sohvakeskustelussa siitä hyvästä maailman kivoimmaksi pojaksi. Keittiössä hyörii hyvin iloluontoinen ihminen. Käy ilmi, että on loikannut Juuasta.

Vinni tyhjennetään vähän ennen neljää: laskeudumme eteläsuomalaiseen alamaailmaan. Sinne onkin ruuhkaksi asti pyrkijöitä, mutta Q-seurassa pääsee asiattomien ohi. Sisällä tiloissa Q. takaa kirjallisesti nuhteettomuuteni. Takuupaperi menee hukkaan näin selväpäisenä. Väki sisällä on vieraampaa ja humalaisempaa kuin Vinnillä.

Viiden bussilla kotiin, edelleen vesiselvänä. Olo on voittajan. Näinkin voi jatkoilla, vaikka se vaatiikin jotain juotavaa kädessä pideltäväksi pulinapiireissä pyöriessä. Lienen ehdollistunut kuin paraskin illanviettokulttuurin Pavlovin koira. Nihkeyteni silti katosi

nopeasti ja humalaiset ihmiset eivät, suureksi helpotukseksi, vaikuttaneet sietämättömältä seuralta. Savolaisuuskaan ei tuottanut ongelmia. Ihan kivoja ovat. Vesilinja toimi monesti nopeana keskustelunavauksena ja yllättäen alkoholittomuus näytti olevan tehokas tapa saada ihmiset tarjoamaan olutta. Tämä tuntuu epäintuitiiviselta, mutta tuli todistetuksi monta kertaa illan aikana.

Jo pieni tippa itsensä unohtusta on riittävästi, mutta näemmä vanha koira voi oppia uuden tempun ja selviytyä tipan tipatta niin halutessaan. 1-2-3 vatten!

Murrehäiriön rajoilla

“Sulla on ihana murre, älä luovu tosta.” Jotain sellaista yksi tuutoreistamme sanoi minulle orientaatioviikolla lautapeli-illassa. Olin hetkeä aiemmin esitellyt itseni esittelykierroksella aloittamalla itsestäni kertomisen kutakuinkin näin: ”Mie oon Alina ja kotosin Kontiolahelta, siitä Joensuun vierestä.”

Sittemmin murrettani on luonnehdittu sympaattisesti. Mielenkiintoisimmat kommentit ovat olleet luokkaa “susta kuulee kauas, ettet oo täältä” ja “hassusti puhuva karjalainen”. Huvittavinta on kuitenkin ollut se, että jotkut ovat erehtyneet väittämään murrettani vahvaksi. Pelkät “mie” ja “sie” taivutusmuotoinen sekä muutamat mahdolliset murre sanat eivät tee murrettani vahvaksi.

Äitini mukaan puhuin lapsena hyvin kirjakielisesti. Kuusivuotiaana olin kuulemma paiskannut polkupyöräni ojaan ja huutanut: “Minä menetin rohkeuteni!” Omat muistikuvani selkeämmästä pohjoiskarjalaisen murteen käytöstä ajoittuvat ala-asteen loppupuolelle, mutta täysin varma en voi olla.

Syksyllä istuin yleisen kielitieteen peruskurssilla. Kun opettajamme heitti ilmaan esimerkin, jossa joensuulainen muuttaessaan etelään joko säilyttää murteensa erottuakseen joukosta tai alkaa puhua paikallista murretta, katsoimme opiskelukaverini kanssa toisiamme. Myöhemmin syksyllä hän sanoi, etten varmasti enää vuoden päästä – tai ainakaan neljän vuoden päästä – puhu tällä murteella. Intin tietysti vastaan.

Kyllähän minä jo syksyllä huomasin pudottaneeni jo orientaatioviikon aika-

na muodot “myö” ja “työ” pois puheestani, koska olin aiemmin huomannut sen aiheuttavan väkisin väännettyjä väärinkäsityksiä. “Me” ja “te” eivät ainakaan aiheuttaisi minkäänlaista huvittuneisuutta. Pian huomasin myös, etten enää sanonut “minuu” tai “sinuu” vaan ”minuu tai sinuu”.

Koko murreasia on mielestäni huvittava. Minä olen aina puhunut tavalla, joka on tuntunut minusta luontevimmalta. En minä ole ajatellut, että nyt-pä korostan pohjoiskarjalaisuuttani puhuessani. Olen myös sen verran murrehäiriöinen, että sanoisin vastan sijaan vihta.

Olen käynyt kuluneen lukuvuoden aikana muutamia kertoja rakkaassa Pohjois-Karjalassa. Kuunneltuani joensuulaisten kavereideni puhetta olen todennut heidän murteensa paljon minun omaani vahvemmaksi. Minä en sano: “Miusta se oli kivvaa.” Minä en ole kai koskaan sanonut niin.

Tällä hetkellä murretta ajatellessani mielessäni on vain kysymysmerkki. Tuntuu kuin olisin murteen puhumisen suhteen jonkinlaisessa taitekohdassa. Paikalliset “mä” ja “sä” ovat alkaneet hivuttautua puheeseeni. Saatana saman keskustelun aikana sanoa surutta, että “mitä sä ajattelet” ja hetken kuluttua “mie meen tänään kauppaan”.

Tämä murresekasotku saa minut välillä miettimään, voiko opiskelukaverini väitteissä murteen vaihtumisesta olla jotain perää. Joudunko minä vielä jonain päivänä nielemään ylpeyteni huomattessani, ettei pohjoiskarjalainen tausta enää kuulu ollenkaan puheestani?

Karjalaisen Osakunnan virkailijat 2016

Kuraattori	Outi Tiainen
Varakuraattori	Anna Eronen
Taloudenhoitaja	Tatu Räsänen
Sihteeri	Kirsi Kauppinen
Toiminnanohjaaja	Manuel Ackermann
Isännät	Karri Rasinmäki ja Jarkko Kontiainen
Emäntä	Antti Rätty
Tiedotussihteeri	Miina Piipponen
Nettivastaava	Miina Piipponen
Fuksimajuri	Mari Reijonen
Kulttuurisihteeri	Laura Korhonen
Laulunjohtajat	Juho Eskelinen ja Lauri Mauranen
Ekskursiomestarit	Satu Tahvanainen ja Aaro Aho
Liikunnanohjaaja	Tatu Räsänen
Valokuvaajat	Jani Parviainen ja Aaro Aho
Arkiston- ja kirjastonhoitaja	Santeri Matikka
Historioitsija	Santeri Matikka
Kappalainen	Jarkko Kontiainen
Maakuntasihteeri	Satu Tahvanainen
Vaalipäälliköt	Manuel Ackermann ja Jarkko Kontiainen
Kansainvälisten asiain sihteeri	Karri Rasinmäki
Puukellon päätoimittaja	Janne Kangaskesti
Puukellon toimitussihteeri	Emmi Uutela
Vallilan asuntovastaava	Jani Parviainen
Patolan asuntovastaava	Ville Tanskanen
HTK:n varapuheenjohtaja	Janne Kangaskesti
HTK:n varaklubiemäntä	Samuli Rantala
Kiekkokäen puheenjohtaja	Janne Kangaskesti
Elokuvakerhon puheenjohtaja	Satu Tahvanainen
Spielkan puheenjohtaja	Satu Tahvanainen
Teatterikerhon puheenjohtaja	Samuli Rantala
Brunssikerhon puheenjohtaja	Anna Eronen
Gourmet-kerhon puheenjohtaja	Manuel Ackermann
Saunakerhon puheenjohtaja	Samuli Rantala
Maanpuolustuskerhon pj.	Olli Salminen

Osakuntaneuvosto

Tatu Räsänen, Mari Reijonen, Martta Huttu, Juho Eskelinen ja Jarkko Kontiainen.

Apuisännät

Noora Matilainen, Jani Parviainen, Aaro Aho, Lauri Mauranen, Antti-Pekka Kössi, Salla Jäntti, Olga Mezhevich, Arttu Simonen ja Alina Riionheimo.

Apuemännät

Pauliina Luukkainen, Milla Nissinen, Laura Pasanen, Pinja Heikkinen, Iina Pakarinen, Veera Karvonen, Annika Venäläinen, Hanna Laeslehto, Rebekka Pastila, Marlene Parman ja Sirkku Kouki.

Asuntotoimikunta

Milla Nissinen, Manuel Ackermann, Iris Pitkänen ja Heidi Pikkarainen.

Kv-toimikunta

Janne Kangaskesti ja Miina Piipponen.

Koulutus- ja rekrytoimikunta

Katri Parviainen, Santeri Matikka, Jarkko Kontiainen ja Manuel Ackermann.

Puukellon toimituskunta

Kaisa Kortelainen, Santeri Matikka, Satu Tahvanainen, Alina Riionheimo, Milla Nissinen, Matti Kuivalainen, Juho Eskelinen ja Tatu Räsänen.

Virkailijautelu vuodelle 2016

Teksti: Satu Tahvanainen

Yhteiset kysymykset virkailijoille:

1. Mistä on hyvä osakuntavuosi tehty?
2. Mitä tapahtuu osakunnan sitsien jälkeisenä päivänä?

Kuraattori: Outi Tiainen (englantilainen filologia)

1. Hyvä osakuntavuosi on tehty hyvistä juhlista, vielä paremmista jatkoista ja siitä, että lopuksi jää tunne, että on saavutettu jotain ja viety asioita eteenpäin.

2. Sitsien jälkeisenä päivänä nukutaan pitkään, syödään pakastepitsaa ja juodaan vissyä.

Kuraattorikysymys: Millainen äiti olet osakuntalapsillesi?

- Lupaen etten ainakaan paha äitipuoli.

Varakuraattori: Anna Eronen (teatteritiede)

1. Ihmisistä, sopivasta määrästä juhlia ja hyvästä meiningistä ylipäätään.

2. Silmien lepuuttamista ja kotona lepäämistä.

Varakuraattorikysymys: Kuinka monta kertaa täytyy lyödä nuijaa osakuntaneuvoston kokouksen aikana?

- Nuijaa pitää lyödä riittävästi, joskus enempi ja joskus vähempi!

Taloudenhoitaja: Tatu Räsänen (taloustiede)

1. Juhlista, tapahtumista, kokouksista, kokouskaljoista, perinteistä, puheista, retkistä, menneiden muistelusta ja jatkuvuudesta. Tästä vuodesta tulee paras osakuntavuosi ikinä.

2. Juhlat jatkuvat tietenkin. Onko tämä joku kompa?

Taloudenhoitajakysymys: Jos (viehättävä) apuemäntä käy tekemässä kokouskahvit ja pistää tilityslomakkeen samana iltana osakunnan postilaatikkoon, kuinka nopeasti rahat ovat hänen tilillään?

- Tarkkaa aikaa ei pysty sanomaan. Nopeimmin raha löytää tilille, kun tilityslomakkeen mukana on asiaankuuluvat kuitit; IBAN-tilinumero on kirjoitettu niin selkeästi, että kuuluisa sokea Reettakin saa siitä selvää ja kun tilityslomakkeen tuo suoraan taloudenhoitajalle kokouksessa. Miksi viehättävä oli suluissa?

Sihteeri: Kirsi Kauppinen (yleinen kielitiede)

1. Mielettömän ihanista ihmisistä ja huikeista tapahtumista.

2. Heikkoa oloa ja äärimmäistä väsymystä. Joku uljas karpaasi saattaa uskaltaa syödä jotain.

Sihteerikysymys: Montako virheetöntä kokouspöytäkirjaa kirjoitat sihteerikautesi aikana?

- Mahdollisimman monta!

**Toiminnanohjaaja:
Manuel Ackermann
(germaaninen filologia)**

1. Hyvä osakuntavuosi on tehty hyvistä juhlista, hauskoista ihmisistä, hyvästä ruoasta ja juomasta sekä unohtumattoman hienoista ja hauskoista tilanteista, joita vain osakuntaelämä voi tarjota.

2. Silloin tapahtuu ihmeellisiä ja taianomaisia asioita, joista kukaan ei koskaan puhu eikä kukaan oikein edes muista mitä tapahtui...

Toiminnanohjaajakysymys:

Miten toimintaa ohjataan tänä vuonna?

- Toimintaa ohjataan tänä vuonna viime vuosien tapaan hillitysti. Tärkeintä on huolehtia siitä, että toiminnan tarjonta osakuntalaisille on monipuolinen ja että virkailijoita avustetaan tarvittaessa.

**Isäntä: Jarkko Kontiainen
(matematiikka)**

1. Monipuolisista ja väkirikkaista tapahtumista! Kyllä se yhdessäolo on hienoimpia juttuja, mitä osakuntaelämä tarjoaa. Mitä erilaisimmissa tilanteissa aikaa viettää hyvällä porukalla, sitä mahtavimmat muistot vuodesta jää.

2. Ihan perusjuttuja, herääminen (enemmän tai myöhemmin), uudelleen-syntyminen, kahvinkeittoa, Netflixiä, lisää kahvinkeittoa, Karrin kanssa ”shättäilyä” siitä, mitä ihmettä illalla oikein tapahtui, illan muistelemista, illan muistaminen, morkkis, ulos henkäisy ja pään pystyyn nostaminen, kahvinkeittoa, ruokaa, lisää Netflixiä, seuraavien sitsien löytäminen kalenterista ja sen seikan toteaminen, että seuraaviin sitseihin on aivan liian pitkä aika.

Isäntäkysymys: Kuinka monta tölkkiä yksi osakuntalainen juo keskimäärin illan aikana?

- Hmm, keskiarvo lienee jossain 8–12 tölkin kohdilla, joskin eräät herrat nostavat henkilökohtaisilla tuloksillaan keskiarvoa runsaasti.

Isäntä: Karri Rasinmäki (tietojenkäsittelytiede)

1. Hyvä osakuntavuosi on tehty ilosta, naurusta ja uusista tuttavuuksista – perinteitä unohtamatta.

2. Riippuu sitseistä ja kuinka pitkälle ne ovat venähtäneet. Joskus pääsee nauttimaan silliksestä, toisinaan joutuu kuuraamaan osakuntatilojen lattiaita. Toiset odottavat vasta bussia kotiin.

Isäntäkysymys: Kuinka monta tölkkiä yksi osakuntalainen juo keskimäärin illan aikana?

- Alkuillasta muutamia, loppuillasta ei yhtään kokonaista, mutta sitäkin useampia puolikkaita.

Emäntä: Antti Rätty (fysiikka, jatkotutkinto)

1. Sitseistä, fukseista, vapusta Tartossa ja yhteisdgolaisesta tunnelmasta.

2. Ännu mera brännvin?

Emäntäkysymys: Kuinka paljon pekonia tarvitaan vuosijuhlasillistä varten?

- Tarvitaan vain delegointikykyä siirtää homma kymäläisten emännistölle.

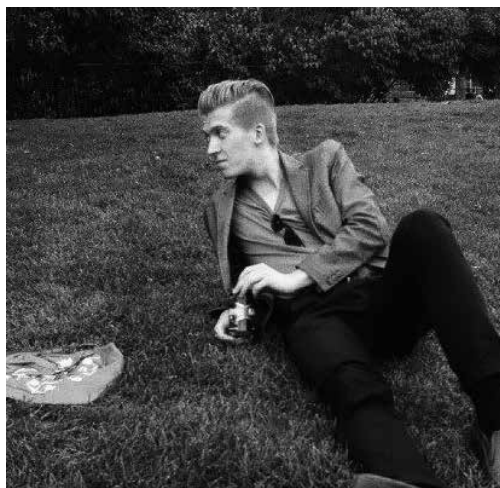
Fuksimajuri: Mari Reijonen (fonetiikka)

1. Upea osakuntavuosi on tehty huipuisista tapahtumista (vujut, praasniekat, itsenäisyyspäivän juhlallisuudet, sitsit ja muut tapahtumat). Huiput niistä tapahtumista tekevät ihmiset eli muut osakuntalaiset, sekä hyvä karjalainen ruoka, johon voi aina luottaa.

2. Sitsien jälkeisenä päivänä saa nukkua pitkään ja täytyy toivoa, ettei satu työpäivä.

Fuksimajurikysymys: Miten fuksit saadaan tulemaan, ja etenkin jäämään, osakuntaan?

- Fuksit saadaan houkuteltua mm. asunnoilla ja jäämään sillä, että me ollaan niin huippua porukkaa. Fuksit jäävät, kun tajuavat että meistä tulee heille Pohjois-Karjalan perhe Helsingissä. Unohtamatta huikeita yhteistapahtumia muiden osakuntien kanssa.

Oikaisu

Pienen Puukellon numeron 04/2015 artikkelissa Idän ihmeet kerrottiin virheellinen tieto Väärnin pappilan sijainnista. Sijainniksi kerrottiin artikkelissa Liperi. Todellisuudessa Väärnin pappila sijaitsee Lapinlahdella Pohjois-Savossa.

Viime vuoden toimituskunta pahoittelee virhettä.

Kuvien oikeudet

Etukansikuva

Wikimedia Commons / Janne Kangaskesti

Takakansikuva

Antti Rätty

s.2 : Luontokuva - Jani Parviainen

Q:n palsta - Wikimedia commons / Janne Kangaskesti

Veli Pyhälä in memoriam - Seniores Carelienses ja Karjalainen osakunta

Itä-Helsingin pikajuna - Wikimedia commons

Liikunnanohjaajan tervehdys - Wikimedia commons

Meistä niiksi - Wikimedia commons

Karjalaisen Osakunnan 111. vuosijuhlat - Niklas Nurmi

Yllätyskysely - Laura Korhonen ja Pauliina Oinonen

Seportaasi - Karjalaisen osakuntalaisen yksityiskokoelmat

Virkailijautelu vuodelle 2016 - Karjalainen osakunta ja sen virkailijat

Pieni Puukello

ISSN 0359-1271

Julkaisija

Helsingin yliopiston Karjalainen
Osakunta

Päätoimittaja

Janne Kangaskesti
janne.kangaskesti@helsinki.fi

Toimitussihteeri

Emmi Uutela
emmi.uutela@helsinki.fi

Painopaikka

Picaset Oy, Helsinki

Painos

300

Toimituskunta

Tatu Räsänen
Kaisa Kortelainen
Santeri Matikka
Satu Tahvanainen
Alina Riionheimo

Ilmestyminen

Neljä kertaa vuodessa

**Pieni Puukello saa HYY:n
järjestölehtitukea**

Posti Green

Vappu (Tartossa) on jo nurkan takana...

Tarkista tulevat tapahtumat osakunnan
Facebook- tai nettisivuilta!

Seuraavaan Pieneen Puukelloon lähetettävien
juttujen deadline on 20.5.2016.